

Nr 108.

Av herr **Pehrsson** i Bramstorp, om skrivelse till Kungl. Maj:t angående grunderna för tilldelning av fodersäd enligt ransoneringsplanen för nästkommande år.

Den ransoneringsplan, som innevarande ransoneringsår tillämpats med avseende på spannmålstilldelning per har- och djurenhet, tycks vara baserad efter de olika landsdelarnas tillgång på hö.

En närmare granskning av den sålunda uppgjorda planen ger till resultat, att antalet foderenheter såväl per har- som djurenhet ställer sig ungefär för hela landet lika. Jag har till och med tyckt mig finna, att densamma ställer sig fördelaktigare för lantbruk med större vallodling. Förhållandet borde vara tvärtom. Särskilt är större spannmålstilldelning nödvändig för det intensiva jordbruket med stor spannmåls- och rotfruktsodling och detta särskilt med avseende på sockerbetsdistrikten.

Vid upprättande av nämnda ransoneringsplan tänkte man givetvis, att hö skulle kunnat till fastställt pris erhållas från de höriska trakterna. Det har emellertid visat sig, att så ej i önskvärd grad kunnat ske.

Jag anser därför, att tilldelningen utav fodersäd för lantbrukets behov under kommande ransoneringsår bör ske efter helt annan grund än nu varit fallet, att hänsyn i första hand bör tagas till det intensivare jordbrukets större behov utav fodersäd. Annars kan en viss risk föreligga, att mängden med tanke på sina djur skulle låta större areal än vanligt ligga i vall och detta till skada för både land och folk. Givetvis bör på det kraftigaste motverkas, att en större del utav det intensivare jordbruket övergår till mera extensivt sådant. Det kan möjligen invändas, att en sådan omläggning ej är ekonomisk, åtminstone för den bördigare jorden, men som

förhållandet nu är, torde det för många bli svårt att vid stundande vårarbete såväl som vid höstarbetet bereda jorden den djupkultur, som är nödvändig för ett intensivt jordbruk, med ekonomisk synpunkt på detsamma.

För att söka förebygga detta, anser jag, att vid uppgörande av nästinstundande ransoneringsplan tilldelning av fodersäd per har bör ske endast för den åkerareal, som under året brukas under plog, vilken anges genom arealinventeringen, som även detta år bör företagas och noga kontrolleras.

Genom ett sådant sätt för tilldelning av fodersäd finge man icke allenast en reglering för de olika landsdelarna utan även för nära varandra belägna jordbruk med skillnad i driftens intensitet.

En ransoneringsplan efter här angiven grund anser jag ha sitt stora berättigande därför, att alla krafter böra ansträngas för produktionens höjande. Det intensiva jordbruket måste kunna drivas som sådant.

Efter den ransoneringsplan som nu tillämpats, är förhållandet, att sedan många dyrbara kreatursbesättning allt för hårt måst reduceras, den återstående kreatursbesättningen, som fodertillgången anses räcka åt, måste i de trakter med mindre hötillgång utfodras på ett sätt som för var dag lämnar förlust, därför att det äggviterika fodret ej motsvarar det andra, då i andra orter säkerligen förhållandet är tvärtom.

Med stöd av vad sålunda anförts, får jag härmed vördsamt anhålla,

att riksdagen må besluta i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att här anförda synpunkter må om möjligt beaktas vid uppgörande av ransoneringsplan för nästkommande år.

Stockholm den 19 januari 1918.

Arel Pehrsson
Bramstorp.